

Arrest

nr. 183 303 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. Op 6 juli 2015 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde geboren te zijn in het dorp Dasht Abad, district Khost Fereng in de provincie Baghlan. Toen u nog jong was verhuisde u met uw familie naar de stad Puli Khumri, eveneens gelegen in de provincie Baghlan, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan onafgebroken zou gewoond hebben. Uw vader baatte er een voedingswinkel uit en uw familie bezat ook 250 tot 300 schapen die verzorgd werden door een herder genaamd N.(...) A.(...).

Op een dag gingen uw ouders en uw zus naar N.(...) A.(...) omdat het vee naar een andere plaats moest worden gebracht. Ze kwamen echter niet meer terug. Na een week vernam u van N.(...) A.(...)

dat ze meegenomen werden door de taliban. Omdat u de huur niet meer kon betalen wendde u zich tot een vriend van uw vader, I.(...) G.(...). Hij ging verschillende keren naar de politie en zocht ook zelf naar uw familie, maar tevergeefs. Uiteindelijk verkocht hij jullie schapen en regelde uw reis naar Europa. U beschikte niet over enige (identiteits)documenten. Op 30 november 2015 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan werd er evenmin enig geloof gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Deze beslissing werd op 25 maart 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd.

Op 18 augustus 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U bleef vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen over uw herkomst en uw vluchtmotieven. U voegde hieraan toe dat uw oom van moederskant ondertussen vermoord werd door de taliban. U stelde dat u tijdens het eerste gehoor foute antwoorden gaf omdat u er mentaal slecht aan toe was en erge hoofdpijn had. Sinds u uw ouders hebt verloren kampt u met psychische problemen. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een taskara, een attest waarin de districtsautoriteiten uw problemen bevestigen, foto's van uw overleden oom, een briefomslag, een attest dd. 25 mei 2016 opgesteld door pedopsychiater M.(...) V.(...) waarin vermeld wordt dat u wekelijks bij haar op consultatie komt voor de behandeling van een post traumatisch syndroom, een standaard medische vragenlijst bestemd voor de dienst Humanitaire Regularisaties ingevuld door dezelfde arts dd. 6 mei 2016, een attest van psychologe M.(...) K.(...) dd. 25 mei 2016 en een brief van uw advocaat meester L.(...) L.(...).

B. Motivering

Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit de stad Puli Khumri gelegen in het gelijknamig district in de provincie Baghlan. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag haalt u aan dat u sinds het verlies van uw ouders kampt met psychische problemen en dat uw foutieve antwoorden over uw regio te wijten waren aan uw slechte mentale toestand (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15 en CGVS, p. 4 en 5). Uw verklaringen hieromtrent noch de door u voorgelegde medische attesten kunnen echter iets wijzigen aan de voorgaande beoordeling.

Zo maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding van uw slechte mentale toestand, ook niet op de zitting van de RvV waar u werd vertegenwoordigd door uw advocaat, meester L.(...). Bovendien werd u op het einde van het eerste gehoor op het CGVS geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over uw regio. Ondanks het feit dat u toen ook de kans kreeg om nog zaken toe te voegen vermeldde u niet dat u zich mentaal slecht voelde en/of zou kampen met geheugenproblemen (CGVS eerste aanvraag, p. 18 en 19). U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag weliswaar medische documenten voor doch hieruit kan geenszins blijken dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Evenmin kan er uit worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen over de plaats waar u geboren en getogen zou zijn. De bevindingen van dokter V.(...) dd. 25 mei 2016 werden genoteerd op een geneesmiddelenvoorschrift hetgeen weinig professioneel overkomt. De dokter stelt dat u lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom dat een invloed heeft op uw geheugen, de herinneringen die van dichtbij of ver gelieerd zijn aan het trauma, de persoonlijkheid en interactie met anderen. Er wordt echter niet vermeld waarop de vaststellingen over uw geheugenproblemen gebaseerd zijn. In de standaard medische vragenlijst, ingevuld door dezelfde arts, staat eveneens dat u lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom en een zware depressie en melancholie. In dit document staat echter ook dat uw antecedenten ongekend zijn aangezien u zich uw verleden niet herinnert. Uit niets blijkt echter op basis van welke onderzoeken deze, toch wel complexe, diagnose van post traumatisch stresssyndroom dan werd gesteld. Evenmin wordt er enige verduidelijking gegeven over de precieze aard van uw geheugenstoornissen en de wijze waarop deze werden vastgesteld, wat des te opmerkelijker is nu er staat dat uw antecedenten ongekend zijn.

Over de mogelijke oorzaak van uw psychisch trauma wordt in beide bovenvermelde attesten evenmin enige melding gemaakt. In het attest van uw psychologe wordt dan weer enkel melding gemaakt van het

feit dat u kampt met een depressie ten gevolgen van traumatische gebeurtenissen in uw land van herkomst en geen lessen kunt volgen of deelnemen aan activiteiten. Dat u niet zou kunnen gehoord worden in het kader van uw asielaanvraag wordt in dit attest niet aangegeven. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Toen u gevraagd werd naar wat de dokter u had meegedeeld over de oorzaak van uw problemen antwoordde u dat u haar zelf vertelde wat de reden was van uw problemen (CGVS, p. 8).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw geestelijke gezondheid die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin weten te overtuigen en niet doorleefd overkomen. Toen u gevraagd werd waarom u destijds geen enkele melding maakte van uw mentale toestand antwoordde u dat u toen niet wist dat u naar de dokter moest gaan (CGVS, p. 5). Treffend in dit verband is ook dat u niet eens bij benadering kon aangeven wanneer u in België voor het eerst een arts raadpleegde (CGVS, p. 5). Welke diagnose er gesteld werd wist u trouwens evenmin. U hebt hier ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 8). Dergelijke desinteresse in uw eigen medische toestand noopt er dan ook toe om de aard en de ernst van u de door u aangehaalde symptomen te relativiseren. Aanvankelijk verklaarde u bovendien dat u alles vergeet wat u zegt (CGVS, p. 4) maar op het einde van het gehoor stelde u dat u Puli Khumri kent en dat u alles weet over uw regio (CGVS, p. 7 en 8). U drong zelfs aan om een kaart te mogen tekenen van Puli Khumri (CGVS, p. 7 en 8).

Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast dient na bijkomend onderzoek van uw dossier opgemerkt te worden dat er, naast het feit dat u uw herkomst uit Puli Khumri niet aannemelijk hebt weten te maken, ook ernstige twijfels zijn over uw voorgehouden etnische origine. In het kader van uw eerste asielaanvraag bleek reeds dat u het Hazaragi (dialect van het Dari dat gesproken wordt door de Afghaanse Hazara bevolking) niet machtig bent (CGVS eerste aanvraag, p. 7). Toen u in het kader van uw huidige asielaanvraag gevraagd werd om iets te vertellen over tradities, muziek, kledij... van de Hazara bevolking beweerde u verkeerdelijk dat ze geen specifieke tradities hebben die verschillen van de rest van de bevolking. U voegde toe dat u soenniet bent, hetgeen eveneens zeer uitzonderlijk is voor een Afghaanse Hazara (CGVS, p. 8). Gevraagd naar specifieke fysieke kenmerken van Hazara wist u enkel te zeggen dat ze een Chinees gezicht hebben. Gevraagd hoe u herkend werd als Hazara op basis van uw fysiek uiterlijk moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de term Hazarajat herkende u dit zelfs niet als het thuisland van de Hazara. U had hier zelfs nog nooit van gehoord (CGVS, p. 9).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In haar brief herhaalt uw advocate dat u minderjarig bent en verwijst ze naar uw taskara. Dit element werd echter reeds opgeworpen tijdens de beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing. Daarnaast dient opgemerkt dat leeftijdsonderzoek niet ressorteert onder de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal. De RvV merkte trouwens op dat u wel degelijk de mogelijkheid had om in beroep te gaan tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, hetgeen u echter heeft nagelaten (CGVS, p. 7). Het feit dat u nu beschikt over een taskara wijzigt hier niets aan. Uit de info waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Van het attest ter bevestiging van uw voorgehouden problemen kan hetzelfde gezegd worden. Dit document heeft trouwens een uiterst gesolliciteerd karakter. Het werd immers aangevraagd na uw eerste weigeringsbeslissing om hier in België te kunnen bewijzen dat u wel degelijk problemen had (CGVS, p. 3). U stelde in dit verband tevens dat het attest werd afgehaald door uw oom van moederskant S.(...) U.(...) die ondertussen vermoord zou zijn door de taliban. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens uw eerste aanvraag verklaard had dat u maar één oom had langs moederskant en dat zijn naam A.(...) W.(...) was. Daarop repliceerde u dat uw oom twee namen had, thuis werd hij A.(...) W.(...) genoemd en op zijn werk noemden ze hem S.(...) U.(...) (CGVS, p. 3 en 4). Deze uitleg overtuigt echter niet.

Uit de door u voorgelegde foto's kan tot slot niet afgeleid worden dat het uw oom betreft noch dat hij vermoord zou zijn door de taliban. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België verbleef, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel lijkt te zijn bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing in de mate dat deze motiveert waarom de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte nieuwe elementen niets wijzigen aan de eerdere vaststelling dat hij zijn voorgehouden herkomst uit de stad Puli Khumri gelegen in het gelijknamige district in de Afghaanse provincie Baghlan niet aannemelijk maakt, en waarom er ernstige twijfels zijn over zijn voorgehouden etnische origine.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat hij niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan. Bij arrest met nummer 164 765 van 25 maart 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

"Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit de stad Puli Khumri gelegen in het gelijknamig district in de provincie Baghlan. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag haalt u aan dat u sinds het verlies van uw ouders kampt met psychische problemen en dat uw foutieve antwoorden over uw regio te wijten waren aan uw slechte mentale toestand (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15 en CGVS, p. 4 en 5). Uw verklaringen hieromtrent noch de door u voorgelegde medische attesten kunnen echter iets wijzigen aan de voorgaande beoordeling.

Zo maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag geen enkele melding van uw slechte mentale toestand, ook niet op de zitting van de RvV waar u werd vertegenwoordigd door uw advocate, meester L.(...). Bovendien werd u op het einde van het eerste gehoor op het CGVS geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over uw regio. Ondanks het feit dat u toen ook de kans kreeg om nog zaken toe te voegen vermeldde u niet dat u zich mentaal slecht voelde en/of zou kampen met geheugenproblemen (CGVS eerste aanvraag, p. 18 en 19). U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag weliswaar medische documenten voor doch hieruit kan geenszins blijken dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Evenmin kan er uit worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen over de plaats waar u geboren en getogen zou zijn. De bevindingen van dokter V.(...) dd. 25 mei 2016 werden genoteerd op een geneesmiddelenvoorschrift hetgeen weinig professioneel overkomt. De dokter stelt dat u lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom dat een invloed heeft op uw geheugen, de herinneringen die van dichtbij of ver gelieerd zijn aan het trauma, de persoonlijkheid en interactie met anderen. Er wordt echter niet vermeld waarop de vaststellingen over uw geheugenproblemen gebaseerd zijn. In de standaard medische vragenlijst, ingevuld door dezelfde arts, staat eveneens dat u lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom en een zware depressie en melancholie. In dit document staat echter ook dat uw antecedenten ongekend zijn aangezien u zich uw verleden niet herinnert. Uit niets blijkt echter op basis van welke onderzoeken deze, toch wel complexe, diagnose van post traumatisch stresssyndroom dan werd gesteld. Evenmin wordt er enige verduidelijking gegeven over de precieze aard van uw geheugenstoornissen en de wijze waarop deze werden vastgesteld, wat des te opmerkelijker is nu er staat dat uw antecedenten ongekend zijn. Over de mogelijke oorzaak van uw psychisch trauma wordt in beide bovenvermelde attesten evenmin enige melding gemaakt. In het attest van uw psychologe wordt dan weer enkel melding gemaakt van het feit dat u kampt met een depressie ten gevolgen van traumatische gebeurtenissen in uw land van herkomst en geen lessen kunt volgen of deelnemen aan activiteiten. Dat u niet zou kunnen gehoord worden in het kader van uw asielaanvraag wordt in dit attest niet aangegeven. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Toen u gevraagd werd naar wat de dokter u had meegedeeld over de oorzaak van uw problemen antwoordde u dat u haar zelf vertelde wat de reden was van uw problemen (CGVS, p. 8).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw geestelijke gezondheid die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin weten te overtuigen en niet doorleefd overkomen. Toen u gevraagd werd waarom u destijds geen enkele melding maakte van uw mentale toestand antwoordde u dat u toen niet wist dat u naar de dokter moest gaan (CGVS, p. [4]). Treffend in dit verband is ook dat u niet eens bij benadering kon aangeven wanneer u in België voor het eerst een arts raadpleegde (CGVS, p. 5). Welke diagnose er gesteld werd wist u trouwens evenmin. U hebt hier ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 8). Dergelijke desinteresse in uw eigen medische toestand noopt er dan ook toe om de aard en de ernst van u de door u aangehaalde symptomen te relativeren. Aanvankelijk verklaarde u bovendien dat u alles vergeet wat u zegt (CGVS, p. 4) maar op het einde van het gehoor stelde u dat u Puli Khumri kent en dat u alles weet over uw regio (CGVS, p. 7 en 8). U drong zelfs aan om een kaart te mogen tekenen van Puli Khumri (CGVS, p. 7 en 8).

Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast dient na bijkomend onderzoek van uw dossier opgemerkt te worden dat er, naast het feit dat u uw herkomst uit Puli Khumri niet aannemelijk hebt weten te maken, ook ernstige twijfels zijn over uw voorgehouden etnische origine. In het kader van uw eerste asielaanvraag bleek reeds dat u het Hazaragi (dialect van het Dari dat gesproken wordt door de Afghaanse Hazara bevolking) niet machtig bent (CGVS eerste aanvraag, p. 7). Toen u in het kader van uw huidige asielaanvraag gevraagd werd om iets te vertellen over tradities, muziek, kledij,... van de Hazara bevolking beweerde u verkeerdelijk dat ze geen specifieke tradities hebben die verschillen van de rest van de bevolking. U voegde toe dat u soenniet bent, hetgeen eveneens zeer uitzonderlijk is voor een Afghaanse Hazara (CGVS, p. 8). Gevraagd naar specifieke fysieke kenmerken van Hazara wist u enkel te zeggen dat ze een Chinees gezicht hebben. Gevraagd hoe u herkend werd als Hazara op basis van uw fysiek uiterlijk moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de term Hazarajat herkende u dit zelfs niet als het thuisland van de Hazara. (...) (CGVS, p. 9).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In haar brief herhaalt uw advocate dat u minderjarig bent en verwijst ze naar uw taskara. Dit element werd echter reeds opgeworpen tijdens de beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing. Daarnaast dient opgemerkt dat leeftijdsonderzoek niet ressorteert onder de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal. De RvV merkte trouwens op dat u wel degelijk de mogelijkheid had om in beroep te gaan tegen de beslissing van de Dienst Voogdij, hetgeen u echter heeft nagelaten (CGVS, p. 7). Het feit dat u nu beschikt over een taskara wijzigt hier niets aan. Uit de info waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Van het attest ter bevestiging van uw voorgehouden problemen kan hetzelfde gezegd worden. Dit document heeft trouwens een uiterst gesolliciteerd karakter. Het werd immers aangevraagd na uw eerste weigeringsbeslissing om hier in België te kunnen bewijzen dat u wel degelijk problemen had (CGVS, p. 3). U stelde in dit verband tevens dat het attest werd afgehaald door uw oom van moederskant S.(...) U.(...) die ondertussen vermoord zou zijn door de taliban. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens uw eerste aanvraag verklaard had dat u maar één oom had langs moederskant en dat zijn naam A.(...) W.(...) was. Daarop repliceerde u dat uw oom twee namen had, thuis werd hij A.(...) W.(...) genoemd en op zijn werk noemden ze hem S.(...) U.(...) (CGVS, p. 3 en 4). Deze uitleg overtuigt echter niet. Uit de door u voorgelegde foto's kan tot slot niet afgeleid worden dat het uw oom betreft noch dat hij vermoord zou zijn door de taliban. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de

asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België verbleef, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Voormelde motieven zijn pertinent en terecht, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers raadsvrouw stelt te betreuren dat zij door een gebrek aan communicatie niet op de hoogte werd gesteld van de overdracht van het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de oproeping van verzoeker voor het gehoor. Zij besluit hieruit dat haar afwezigheid tijdens het gehoor volledig onvrijwillig en ongewild was. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/2 van de vreemdelingenwet een verklaring betreffende de woonstkeuze heeft afgelegd en dat de verwerende partij zowel de beslissing tot inoverwegingname van huidige asielaanvraag als de oproeping tot het gehoor heeft laten toekomen op de door verzoeker gekozen woonplaats (stukken 7, 9, 10, 13). Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker om woonplaats te kiezen op het adres van zijn raadsvrouw indien hij wenst dat de processtukken worden kennisgegeven op dit adres, hetgeen verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier voor het eerst gedaan heeft in onderhavig verzoekschrift. Verzoekers raadsvrouw kan dan ook de verwerende partij niet ten kwade duiden dat zij niet op de hoogte werd gebracht van de dag en het uur waarop verzoekers gehoor zou plaatsvinden, nu uit het administratief dossier blijkt dat de oproeping geldig werd verstuurd naar verzoekers daartoe gekozen woonplaats en het verzoekers verantwoordelijkheid was de nodige stappen te ondernemen om zijn raadsvrouw daarvan in kennis te stellen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag aangevoerde nieuwe elementen niet terdege door de verwerende partij werden onderzocht en het erop lijkt *“dat de tweede asielaanvraag louter een procedurele verplichting is geweest, zonder dat er echter enige moeite werd gedaan om een nieuwe invalshoek te onderzoeken”*, kan hij door de Raad niet worden bijgetreden. Het volstaat de bestreden beslissing te lezen om vast te stellen dat de verwerende partij omstandig en in detail motiveert waarom de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn geestelijke gezondheid alsook de verklaringen die hij daaromtrent heeft afgelegd geen ander licht werpen op de reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag gedane vaststellingen. Ook de andere door verzoeker voorgelegde documenten werden blijkens de motivering van de bestreden beslissing door de verwerende partij in rekening genomen.

Wat betreft verzoekers voorgehouden minderjarige leeftijd, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat dit element, in de mate dat de Raad reeds in zijn arrest betreffende de eerste weigeringsbeslissing heeft vastgesteld dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij niet heeft aangevochten bij de bevoegde instantie, in het kader van onderhavige procedure niet dienstig meer kan worden opgeworpen. Wat betreft de *taskara* die verzoeker heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden leeftijd te herstellen.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen waarom verzoekers argumentatie aangaande zijn mentale gezondheid en de documenten die hij ter ondersteuning daarvan neerlegt geen ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat hij zijn beweerde herkomst niet aannemelijk maakt, vraagt verzoeker zich af op welke medische expertise de verwerende partij zich baseert om zelf een oordeel uit te spreken over zijn psychologische toestand en meent hij *“dat de instelling van het CGVS tov de voorgelegde medische en psychologische verslagen er één is van volslagen wantrouwen en onwil om hier ook maar enige rekening te zullen houden”*. Met dergelijke argumentatie laat verzoeker de concrete en pertinente vaststellingen compleet ongemoeid en toont hij evenmin aan waarom de verwerende partij aangaande zijn geestestoestand bijkomende inlichtingen zou moeten inwinnen.

Dat verzoeker aanvankelijk niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om de hulp van dokters of psychologen in te roepen, neemt niet weg dat hij dit blijkens zijn verklaringen en de door hem neergelegde medische attesten uiteindelijk wel heeft gedaan, maar dat zijn weinig doorleefde verklaringen desbetreffend duiden op een desinteresse in zijn eigen medische toestand, hetgeen ertoe noopt de ernst van zijn psychische problemen te relativiseren. Verzoeker noemt dit oordeel ongepast maar weerlegt de concrete vaststellingen dienaangaande niet. In zoverre hij meent dat zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de objectieve vaststellingen van de professionele hulpverleners, dient verzoeker erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom deze objectieve vaststellingen geen ander licht werpen op de eerder gedane vaststellingen aangaande verzoekers herkomst. Verzoekers huidige betoog kan deze motivering niet weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker betoogt verder dat er in zijn hoofde sprake is van een psychologisch kwetsbaar profiel dat gelet op de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 met betrekking tot asielzoekers uit Afghanistan als een risicoprofiel in aanmerking dient te worden genomen. Verzoeker verwijt de verwerende partij hieromtrent geen enkel onderzoek te hebben gevoerd. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van huidige asielaanvraag niet heeft vermeld dat hij omwille van zijn psychische toestand problemen vreest in zijn land van herkomst. Blijkens zijn verklaringen legt hij de documenten die hierop betrekking hebben uitsluitend voor met de bedoeling de vaststellingen aangaande zijn eerdere verklaringen te verklaren dan wel te verschonen (stuk 14, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban zal worden vermoord en baseert deze vrees uitsluitend op de motieven die hij reeds in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald alsook op de algemene situatie in zijn regio van herkomst (*ibidem*, vragen 18 en 19). Hoe dan ook kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker slechts herhaalt dat hij van Hazara-afkomst is, doet hij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen op basis waarvan moet worden besloten dat hij deze afkomst niet aannemelijk maakt. Het argument dat hij daar gelet op zijn *“bescheiden afkomst”* zelf niet veel commentaar over kan geven of dat de elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald zeer *“bescheiden”* zijn, doet hier evenmin afbreuk aan.

Waar verzoeker aanvoert dat het attest van de dorpsoudsten zowel zijn voorgehouden problemen als zijn beweerde herkomst uit Puli Khumri bevestigt, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij de naam van zijn oom heeft opgegeven die op zijn taskara staat, maar dat iedereen hem A.W. noemt, is slechts een *post factum* verklaring. Overigens stelde verzoeker eerder dat hij thuis A.W. werd genoemd en op zijn werk S.U. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker naar zijn oom zou verwijzen zoals hij op zijn werk wordt genoemd.

Waar verzoeker betreurt dat hij niet eens meer grondig werd ondervraagd over zijn afkomst en dat zijn gehoor slechts ruim een uur heeft geduurd en daarin overwegend werd ingegaan op de nieuwe stukken, gaat hij eraan voorbij dat hij reeds omtrent zijn afkomst uitvoerig werd ondervraagd in het kader van zijn eerste asielaanvraag, maar dat deze werd afgesloten met een arrest van de Raad waarin wordt vastgesteld dat verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk maakt. Verzoeker werd er blijkens het gehoorverslag van in kennis gesteld dat in het gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag enkel de nieuwe elementen aan bod zouden komen en niet de zaken die al aan bod waren gekomen tijdens zijn eerste gehoor of in de beroepsprocedure voor de Raad (stuk 6, gehoorverslag, p. 2).

Ter terechtzitting van 3 februari 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij het verslag van een pedopsychiater van 12 december 2016 voegt. Dit verslag werpt volgens verzoeker een nieuw licht op de argumentatie inzake zijn profiel en psychische gesteldheid.

De Raad stelt vast dat dit reeds het derde stuk is afkomstig van een pedopsychiater van het ziekenhuis te Ottignies. In dit attest wordt slechts algemeen gesteld dat verzoeker sinds 23 maart 2016 psychiatrisch gevolgd wordt in het ziekenhuis te Ottignies en lijdt aan een depressie en dan ook extreem vermoeid is en slaap- en geheugenproblemen heeft. Ook wordt hierin vermeld dat zijn vermogen om na te denken en op een constructieve manier te reageren actueel zeer beperkt is. Daarnaast wordt eveneens gesteld dat verzoeker aan chronische hoofdpijn lijdt. Hieruit blijkt echter niet of deze vaststellingen gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen, noch of er enig diepgaand medisch onderzoek aan is voorafgegaan en waaruit dit onderzoek dan zou hebben bestaan. In dit verslag wordt vervolgens slechts aangegeven dat ze verzoekers psychische problemen hebben gekoppeld met de traumatische ervaring van geconfronteerd te zijn met de dood, met de angst om te sterven, een groot verlies en dat het “waarschijnlijk” gaat over posttraumatische stress. Uit niets blijkt echter op basis van welke onderzoeken deze, toch wel complexe, diagnose van posttraumatisch stresssyndroom dan werd gesteld. Evenmin wordt er enige verduidelijking gegeven over de precieze aard van verzoekers geheugenstoornissen en de wijze waarop deze werden vastgesteld.

Op geen enkel moment wordt geoordeeld dat verzoekers cognitieve vermogen dermate is aangetast waardoor hij geen coherente verklaringen kan of kon afleggen. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgehouden “psychische problemen” van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

De Raad wijst er voorts op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om zijn beweringen over geheugenproblemen te staven aan de hand van medische attesten. Voorts kan verwacht worden dat deze medische attesten voldoende rekening houden met alle aspecten van verzoekers persoonlijkheid en uiteenzetten waarom verzoeker zijn asielrelaas niet naar behoren zou hebben kunnen uiteenzetten. Een medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Gelet op het bovenstaande kan verzoeker niet volhouden dat *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan. Derhalve kan hem het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde afkomst en verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode is essentieel voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de regio van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek in verband met zijn herkomst en psychologische toestand. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF